

мето, говорятъ съ крайбрѣжнитѣ станции, и когато сж въ нужда, викатъ се единъ другъ да си помагатъ. Неотдавна единъ голѣмъ английски параходъ започналъ да потъва въ страшна буря. Той носѣлъ съ себе си 700 души пѣтници и 200 моряци. Бурята го отвлѣкла далечъ отъ начертанитѣ пѣтища на параходитѣ. Нѣмало никакво спасение. Трѣбвало да се вика помощъ съ радиото. Нѣколко часа следъ това, когато параходътъ билъ почти потъналъ, се събрали множество други параходи около него и спасили хората. Ако не бѣше радиото, 900 души щѣха да станатъ жертва на разяреното море.

Но не е само тази службата на радиото. На земното кълбо има мѣста, които още не сж изучени. Това сж грамадни пространства, покрити съ девствени гори или вѣчни ледове и снѣгове, където нѣма никакви пѣтища, съ озлобено туземно население, което не търпи никакъвъ европеецъ. Тѣзи земи криятъ богатства, които сж нужни на човѣчеството, и затова тамъ се изпращатъ отреди отъ храбри и неустрашими мъже. Цѣли месеци тѣ се лутатъ изъ непроходими мѣстности и при все това свѣтътъ знае, какво става съ тѣхъ — благодарение на радиото. Всѣко ново откритие се съобщава веднага, и въ случай на нужда, вика се помощъ, която незабавно имъ се изпраща.

Единъ ученъ, който прекаралъ 2 години въ една отдалечена станция, близо до северния полюсъ, разправя, че съвсемъ не му било мъчно че не се срѣщалъ съ други хора. „Времето си бѣхъ разпредѣлилъ както трѣбва — разправя той: слушахъ музика, водѣхъ разговори и изпращахъ моитѣ